

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Pavla Molka a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2013, č. j. MV-12663-5/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2015, č. j. 15 A 46/2013 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud jako nedůvodnou zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2013, č. j. MV-12663-5/SO/sen-2013 (dále jen „rozhodnutí žalované“), kterým žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 11. 2012, č. j. OAM-9652-10/TP-2012, o stěžovatelově žádosti o povolení k trvalému pobytu.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Stěžovatel podal dne 22. 5. 2012 žádost o povolení k trvalému pobytu, kterou Ministerstvo vnitra dne 10. 11. 2012 zamítlo podle § 75 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu podle § 68 téhož zákona. Ministerstvo vnitra zjistilo, že stěžovatel sice pobýval na území ČR od 29. 3. 2005 do 30. 1. 2006 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání a následně zde pobýval od 31. 1. 2006 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a podnikání, takže celková délka jeho pobytu činila 7 let a 7 měsíců. Ze stěžovatelova cestovního dokladu však vyplynulo, že území ČR opakovaně opouštěl, přičemž doba jeho nepřítomnosti činila celkově 359 dnů, tedy více jak 10 měsíců, čímž byla narušena nepřetržitost stěžovatelova pobytu. Ministerstvo vnitra rozhodlo bez ústního jednání, neboť stěžovatel mohl doložit potřebné důkazy o nepřítomnosti v ČR i písemně.

[3] Stěžovatel napadl rozhodnutí Ministerstva vnitra odvoláním, v němž zpochybnil správnost údajů uvedených ve svém cestovním dokladu, neboť z něj nelze bez dalšího dovozovat, že se na území ČR nenacházel. Navíc důvodem jeho nepřítomnosti mohly být skutečnosti podle § 68 odst. 3, věta druhá, zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odvolání zamítla dne 7. 3. 2013. Prokázání nepřítomnosti stěžovatele na území cestovním dokladem označila za dostatečné, neboť cestovní doklad je podle § 2 odst. 1 zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech, veřejnou listinou, které svědčí presumpce správnosti, a navíc stěžovatel neuvedl, které konkrétní údaje a z jakého důvodu nejsou v jeho cestovním dokladu pravdivé. Stěžovateli také nic nebránilo písemně doložit během správního řízení důkazy ohledně jeho nepřítomnosti na území, například v písemném vyjádření ze dne 5. 9. 2012, kde mohl uvést konkrétní skutečnosti, které měl v úmyslu uvést během požadovaného ústního jednání, například důvody své nepřítomnosti na území. Tyto konkrétní skutečnosti ostatně mohl podle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, uplatnit i v odvolání, což neučinil a zůstal v samotném dokazování pasivní.

III. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel ke krajskému soudu žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V ní upozorňoval, že i pokud by byla od délky jeho pobytu odečtena doba nepřítomnosti přesahující 10 měsíců, tedy zbývajících 59 dnů, tak by výsledná délka jeho pobytu činila stále zhruba osm let. Dále vytýkal správním orgánům, že jej nevyzvaly k odstranění pochybností podle § 45 odst. 2 správního řádu, že se nevypořádaly s jeho námitkami a že nebylo doplněno dokazování provedením ústního jednání, takže nebylo zjištěno, že skutečná doba jeho pobytu mimo území ČR byla kratší, než vyplývalo z razítek v cestovním dokladu a elektronické evidenci cizinců. Navíc některá období nepřítomnosti byla odůvodněna léčbou ve zdravotnickém zařízení mimo území ČR.

[5] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nařízení ústního jednání v dané věci nenařizoval Ministerstvu vnitra zákon a nebylo nezbytné ani ke splnění účelu řízení

pokračování

a uplatnění práv účastníků. Stěžovatel měl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí i se k nim písemně vyjádřit a navrhnout důkazy. Vzhledem k tomu, že ani neuvedl, k uplatnění kterých jeho práv by mělo ústní jednání sloužit, dospěl krajský soud k závěru, že ústní jednání nebylo nutné a Ministerstvo vnitra nebylo povinno ho nařídít, neboť nebylo zřejmé, co by mohlo ústní jednání přinést. Nebyly dány ani důvody k odstraňování pochybností podle § 45 správního řádu, neboť stěžovatelova žádost měla všechny požadované náležitosti. Nebyla porušena ani poučovací povinnost správních orgánů, neboť ta se nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva a nelze ji zaměňovat za poskytování právních rad účastníkům. O svých procesních právech byl stěžovatel poučen dostatečně. Krajský soud upravil tvrzení žalované ohledně povahy cestovního dokladu, neboť cestovní doklad stěžovatele jako cizince nebyl vydán podle zákona o cestovních dokladech, takže na něj mohla dopadat presumpce správnosti jedině podle § 108 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel nicméně záznamy v cestovním dokladu nijak konkrétně nezpochybnil, takže ztrácí na významu hodnocení, zda je jeho cestovní doklad veřejnou listinou, neboť i v případě pouhé listiny (nikoliv veřejné) se jedná o důkaz, z něhož lze vycházet při zjišťování skutkového stavu. Bylo na stěžovateli, aby nabídl důkazy, že v jeho případě záznamy v cestovním dokladu neodpovídají skutečnosti, a vyvrátil tak v něm uvedené údaje. Stěžovatel se o to však ani nepokusil a nikdy konkrétně nespecifikoval, které údaje v cestovním dokladu jsou nesprávné a z jakého důvodu, ačkoliv bylo podle § 52 správního řádu jeho povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Krajský soud měl tedy za prokázané, že dle cestovního dokladu pobýval stěžovatel mimo území ČR 359 dní. Z § 68 zákona o pobytu cizinců a z předpisů unijního práva krajský soud dovodil, že jako podmínka pro udělení trvalého pobytu je stanoveno, že cizinec musí pobývat na území ČR nepřetržitě po dobu 5 let, přičemž za nepřetržitý pobyt se považuje pouze pobyt, během nějž cizinec nepobýval mimo území ČR po celkovou dobu delší než 10 měsíců. To však stěžovatel nesplnil, neboť tuto stanovenou dobu přesáhl o 59 dní. Jeho pětiletý pobyt do podání žádosti tak nelze považovat za nepřetržitý. Správní orgány posoudily uvedenou podmínku správně, přičemž zákon o pobytu cizinců jim v tomto směru nedává prostor pro správní uvážení, a nemohou tak zákonné podmínky modifikovat. Stěžovatel přitom ve správním řízení neuváděl konkrétní závažné důvody ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, natož aby je jakkoliv doložil, a neučinil tak ani v řízení před krajským soudem.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel včas podanou kasační stížností, kterou navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu, a to z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Nejprve vytýká krajskému soudu nedostatečné odůvodnění rozsudku a tvrdí, že krajský soud přehlížel prokázané skutečnosti a hodnotil zjištěné skutečnosti bez zvažování okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Krajský soud podle stěžovatele přezkoumal napadené rozhodnutí v rozporu s povinnostmi, které mu vyplývají z příslušných ustanovení s. ř. s.

[8] Druhou kasační námitkou zpochybňuje posouzení námitky neprovedení ústního jednání v řízení před správními orgány pouze poukazem na fakultativnost tohoto institutu. Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě vedlo neprovedení místního šetření k vydání překvapivého rozhodnutí, proti němuž neměl vůbec možnost se bránit. Žádost o trvalý pobyt totiž podal v domnění, že podmínky pro vydání povolení k pobytu splňuje. V situaci, kdy ani nebyl správním orgánem na neplnění podmínek pro vydání povolení k pobytu upozorněn, neměl důvod prokazovat a dokládat důvody, které jej vedly k pobytu mimo území a tedy v podstatě vyvinění se z nesplnění zákonných podmínek pro vydání povolení k pobytu. Stěžovatel tedy neměl možnost reagovat na okolnosti případu ani náležitě odůvodnit svou nepřítomnost na území, neboť vlastně nevěděl, která nepřítomnost byla pro posouzení jeho žádosti podstatná. Navíc právnímu zástupci je z jeho činnosti známo, že žalovaná obecně pokládá za nezbytné, aby správní orgán prvého stupně vyzval účastníka řízení k doložení důvodů nepřítomnosti na území. Provedení ústního jednání nebo alespoň vyzvání účastníka řízení k doložení důvodů nepřítomnosti bylo více než nezbytné, a to bez ohledu na písemnost správního řízení, protože v důsledku absence tohoto jednání nemohl stěžovatel náležitě hájit svá práva. Stěžovatel se navíc domnívá, že se soud nedostatečně vypořádal s uplatněnou námitkou týkající se této otázky.

[9] V poslední námitce stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s posouzením otázky celkové započitatelné doby pobytu na území. Správní orgány zcela nesprávně směřují nepřetržitost pobytu na území a dobu započitatelnou do doby pěti let pobytu na území. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgán shledává nesplnění zákonné podmínky vyjádřené v § 68 zákona o pobytu cizinců ve skutečnosti, že jednotlivá období stěžovatelova pobytu mimo území ČR přesáhla 10 měsíců. Podle uvedeného ustanovení však neplatí, že cizinec nesplňuje podmínky pro vydání povolení k pobytu, pokud období jeho nepřítomnosti na území přesáhla 10 měsíců, ale pouze, že tato období se do doby nepřetržitého pobytu na území nezapočítávají. I pokud by přijal názor žalované, že je nutno vycházet z přechodových rázitek v cestovním dokladu, nezjistilo Ministerstvo vnitra správně skutkový stav věci. Vycházelo totiž nesprávně ze závěru, že pokud jednotlivá období přesáhla dobu 10 měsíců, není splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k pobytu. Toto období se do doby pobytu nezapočítává, neznamená to však, že pobyt nebyl nepřetržitý. Cizinec, který pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu deset let, a není možné mu třeba i dva roky započítat do této doby, stále pobývá na území 8 let, pouze se mu tyto dva roky nezapočítají, a tudíž splňuje podmínku předchozího pětiletého pobytu na území. Správní orgány v řízení nesprávně směšují dobu, kterou nelze započítat do doby pětiletého pobytu, s otázkou nepřetržitosti tohoto pobytu, což vede k nesprávně zjištěnému stavu věci a má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Stěžovatel je přesvědčen, že splnil zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu již na základě skutečnosti, že v rozhodném období pobýval na území ČR nepřetržitě, přičemž období jeho nepřítomnosti, i kdyby překročila dobu 10 měsíců, což navíc stěžovatel odmítá, pouze nebyla započitatelná; i nadále však splňuje podmínku nepřetržitosti pobytu, a tudíž má nárok na vydání povolení k pobytu. Správní orgány však s touto dobou nepočítaly, nijak ji nezjišťovaly, a tudíž vycházely z neprávne zjištěného stavu věci.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

pokračování

[10] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Soud přezkoumal napadený rozsudek, přihlédl k námitkám uplatněným stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal.

[11] Svou první námitkou stěžovatel namítá nedostatečné odůvodnění rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelností rozsudků krajského soudu se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, v němž konstatoval: *„Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“* Rovněž tak v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, zdejší soud uvedl: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“*

[12] U nyní posuzovaného rozsudku krajského soudu ovšem zdejší soud takto vymezené nedostatky neshledal, neboť krajský soud se s jednotlivými právními otázkami vznesenými v žalobě vypořádal srozumitelným způsobem, jak bude zjevné z posouzení dalších kasačních námitek. Stěžovatel krajskému soudu pouze zcela obecně vytýká, že pominul jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotil je bez zvážení okolností celého případu a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci; ovšem neupřesňuje, které skutečnosti pominul či špatně vyhodnotil, respektive tyto výtky upřesňuje až v dalších námitkách, týkajících se již právního hodnocení věci.

[13] Stěžovatel dále kritizuje neprovedení ústního jednání před Ministerstvem vnitra. V kasační stížnosti zmiňuje neprovedení místního šetření, když tvrdí, že *„v jeho případě vedlo neprovedení místního šetření k vydání překvapivého rozhodnutí“*; ovšem vzhledem k tomu, že tuto svou poznámku nijak nerozvádí a není zjevné, jaký smysl by právě v jeho řízení mohlo mít místní šetření a kde mělo být provedeno, měl patrně i zde na mysli nekonání ústního jednání. K tomu je třeba rekapitulovat, že poté, co stěžovatel podal žádost o povolení k trvalému pobytu, byl přípisem ze dne 23. 7. 2012 vyrozuměn podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatel svého práva dne 23. 8. 2012 využil tak, že se s podklady seznámil. Ve vyjádření k podkladům ze dne 5. 9. 2012 pak pouze obecně uvedl, že se Ministerstvo vnitra nijak

nezabývalo důvody, které stěžovatele vedly k pobytu mimo území ČR, a navrhl ústní jednání.

[14] Podmínky konání ústního jednání jsou upraveny v § 49 odst. 1 správního řádu: „(1) Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.“ V nyní posuzovaném případě nevyplývala povinnost konat ústní jednání ze zvláštního zákona, neboť zákon o pobytu cizinců konání ústního jednání v případě žádosti o povolení k trvalému pobytu nepředpokládá. Nelze ani tvrdit, že by bylo konání ústního jednání nezbytné „ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků“. Krajskému soudu lze přitakat, že skutečnosti, které chtěl stěžovatel uvádět při ústním jednání, mohl uvést i v samotném vyjádření ze dne 5. 9. 2012, neboť již při seznámení se s podklady prvostupňového rozhodnutí mohl ze záznamu ze dne 23. 7. 2012 založeného ve správním spise zcela konkrétně zjistit, která období pokládá Ministerstvo vnitra za doby jeho nepřítomnosti na území ČR. Svůj konkrétní nesouhlas s vymezením těchto období či s jejich právní kvalifikací mohl vyjádřit i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž se přesně dozvěděl o tom, jaké právní následky dovodilo Ministerstvo vnitra z období jeho nepřítomnosti na území ČR. Namísto toho však v odvolání, kdy již byl právně zastoupen, pouze obecně uváděl, co všechno mohlo teoreticky být předmětem jeho vyjádření, a vytýkal Ministerstvu vnitra, že nezjišťovalo, zda důvody jeho nepřítomnosti nemohly spadat pod některé ze specifických důvodů uvedených v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[15] Za této situace nebylo podle Nejvyššího správního soudu namístě, aby Ministerstvo vnitra prolomilo obecnou zásadu písemnosti vyjádřenou v § 15 správního řádu a nařídilo ústní jednání. Stěžovatel netvrdil ani ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, ani v odvolání žádné konkrétní skutečnosti, které by měly přivést správní orgány k názoru, že bylo „ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků“ potřebné konat ústní jednání. Stěžovatel tak nebyl zkrácen ani na svých právech zaručených v § 36 správního řádu, neboť mu nebylo bráněno navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. On však žádný konkrétní důkaz nenavrhl, pouze požadoval, „aby správní orgán provedl důkaz ústním jednáním“, k čemuž zdejší soud připomíná, že ústní jednání je ve smyslu Hlavy VI dílu 2 správního řádu jedním z úkonů ve správním řízení, nikoli jedním z druhů důkazních prostředků či podkladů pro rozhodnutí ve smyslu Hlavy VI dílu 3 správního řádu. Shodně ostatně posoudil zdejší soud námitku neprovedení ústního jednání ve skutkově i právně obdobné situaci v rozsudku ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 157/2015 – 31, a v nyní posuzované věci není důvod se od jeho posouzení této otázky odchylovat.

[16] Citovaný rozsudek se naopak od nyní posuzované věci liší v tom, že v něm cizinec již v odvolacím řízení uváděl, že v období přerušení svého pobytu na území ČR byl zdravotně indisponován v zemi původu, a důvodně tak před Nejvyšším správním soudem namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, když si odvolací orgán nezjišťoval k tomuto jeho tvrzení žádné podrobnosti. V nyní posuzovaném případě však stěžovatel v odvolacím řízení toliko nekonkrétně trval na nařízení ústního jednání, aniž by aspoň naznačil, jaké

pokračování

skutečnosti by při něm uvedl. Námitka směřující proti nenařízení ústního jednání před Ministerstvem vnitra proto není důvodná.

[17] Svou poslední námitkou stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s výkladem § 68 zákona o pobytu cizinců provedeným krajským soudem a předtím žalovanou. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu vydá po pěti letech „*nepřetržitěho pobytu na území*“. Podle jeho odstavce 3 se do doby pobytu podle odstavce 1 „*započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.*“

[18] I v posouzení této otázky může zdejší soud vyjít z rozsudku zdejšího soudu č. j. 5 Azs 157/2015 – 31 (shodně viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 8 Azs 35/2016 – 36). V něm připomněl, že z uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že do doby pobytu se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území ČR v průběhu této doby pobytu, za předpokladu, že tato jednotlivá období nepřítomnosti ve svém souhrnu nepřesáhla deset měsíců. Období delší než deset měsíců nejen že se do pětileté nepřetržité lhůty nezapočítávají, ale rovněž nepřetržitost pobytu nezachovávají, tedy „*přetrhávají*“ dobu nepřetržitěho pobytu cizince a tato doba začíná běžet znova, jak plyne z další věty předmětného ustanovení: „*Nepřetržitost pobytu je dále zachována....*“

[19] Právě citované ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců je navíc implementací článku 4 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Toto ustanovení říká jednoznačnějšími slovy totéž: „*Období nepřítomnosti na území dotyčného členského státu nepřerušují běh doby uvedené v odstavci 1 a budou zahrnuta do jejího výpočtu, nedosahuje-li délka uvedených období nepřítomnosti šesti po sobě jdoucích měsíců a nepřekračuje-li úhrnem délku deseti měsíců v rámci doby uvedené v odstavci 1.*“ A contrario, překračuje-li období nepřítomnosti na území ČR úhrnem délku deseti měsíců v rámci pěti let bezprostředně před podáním příslušné žádosti, pak tato doba nebude zahrnuta do výpočtu splnění doby požadované ustanovením § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň přerušuje její běh.

[20] Stěžovatel sice i v kasační stížnosti odmítá uznat, že doba jeho nepřítomnosti ve sledovaném období překročila 10 měsíců, ale neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly zjištění Ministerstva vnitra, že úhrnná doba jeho nepřítomnosti na území ČR činila v rozhodném období 359 dnů, tedy více než zákonem požadovaných 10 měsíců. Z formulace druhé věty § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, z článku 4 odst. 3 směrnice 2003/109/ES a z právního názoru vyjádřeného zdejším soudem již v rozsudku č. j. 5 Azs 157/2015 – 31 plyne, že toto překročení doby 10 měsíců způsobilo přerušení běhu doby pěti let nepřetržitěho pobytu, a tedy i nesplnění pěti let nepřetržitěho pobytu,

jež je požadováno v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, respektive v článku 4 odst. 1 směrnice 2003/109/ES. Ani tato námitka tedy není důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

[21] Kasační námitky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl, že ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu